

Forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Politiets ledelse m. v.).

Fremsat den 5. marts 1954 af *justitsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 90 af 11. april 1916 om rettens pleje, jfr. bekendtgørelse nr. 265 af 15. september 1953, sker følgende ændringer:

Til § 108.

Bestemmelsen affattes således:

Stk. 1. Politiets opgave er at opretholde sikkerhed, fred og orden, at påse overholdelsen af love og vedtægter samt at foretage det fornødne til forhindring af forbrydelser og til efterforskning og forfølgning af sådanne.

Stk. 2. Med justitsministerens samtykke kan der pålægges politiet andre opgaver.

Til § 109.

Bestemmelsen affattes således:

Stk. 1. Justitsministeren er politiets øverste foresatte og udøver sin beføjelse gennem rigspolitichefen, chefen for politiets efterretningstjeneste, politidirektøren og politimestrene.

Stk. 2. Til bistand for rigspolitichefen, chefen for politiets efterretningstjeneste, politidirektøren og politimestrene ansættes et ved normeringslov fastsat antal politinspektører, vicepolitinspektører, politiadvokater, politifuldmægtige og politikommisærer.

Stk. 3. Politiets virksomhed udøves iøvrigt af et for hele riget fælles politikorps, hvis størrelse og fordeling i grader fastsættes ved normeringslov.

Stk. 4. Herudover kan ansættes et personale, hvis størrelse og fordeling fastsættes ved normerings- og finanslov,

Til § 110.

Bestemmelsen affattes således:

Under rigspolitichefen henlægges særlig:

1) Fordeling og omflytning samt indstillinger om ansættelser og forfremmelser inden for politikorpsset. Forinden forflyttelse sker, skal dog — udover erklæring fra vedkommende politimestre (chefen for politiets efterretningstjeneste eller politidirektøren) — indhentes erklæring fra vedkommende tjenestemand.

2) Disciplinære sager angående politikorpsset. Sager, der skønnes at burde medføre afskedigelse, forflyttelse eller degradation, afgøres dog af justitsministeren. Mindre disciplinære forseelser kan afgøres af politimesteren (chefen for politiets efterretningstjeneste eller politidirektøren) med advarsel, irettesættelse eller bøde på 25 kr. eller derunder.

3) Politiets udrustning og kontorhold.

4) Regnskabsførelsen vedrørende udgifterne til politivæsenet.

5) Politiafdelinger, der ikke er knyttet til en bestemt politikreds.

6) Tilrettelæggelsen af fremmedtilsynet og gennemførelsen af de herhen hørende bestemmelser.

Til § 111.

Bestemmelsen affattes således:

Stk. 1. Riget deles i 72 politikredse, hvoraf staden København udgør en politikreds, medens de øvrige 71 findes angivet på den nærværende lov vedføjede tavle. Forandring i politikredsenes område kan ske ved kongelig anordning.

Stk. 2. Københavns politikreds forestås af en politidirektør, de øvrige politikredse hver af en politimester. De pågældende må

ikke uden justitsministerens tilladelse have bopæl uden for vedkommende politikreds.

Stk. 3. En politimester skal efter justitsministerens bestemmelse være pligtig foruden sit eget embede midlertidig at beklæde et andet politimesterembede, når vedkommende politimester har forfald, eller embedet er ledigt.

Til § 112:

Bestemmelsen affattes således:

Stk. 1. I København træffer politidirektøren bestemmelse om politiinspektørernes, vicepolitiinspektørernes, politiadvokaternes, politifuldmægtigenes og politikommissærernes tjenesteområde. I politidirektørens fraværelse har en politiinspektør den øverste ledelse af politiet i politikredsen.

Stk. 2. I hver politikreds uden for København ansættes til bistand for politimesteren efter justitsministerens nærmere bestemmelse som regel mindst een politifuldmægtig, i større politikredse tillige en eller flere politikommissærer. Politifuldmægtigenes særlige tjenesteområde er bistand ved påtale af straffesager og ved ledelsen af det politiet påhvilende arbejde, men fastsættes iøvrigt af vedkommende politimester. I politimesterens fraværelse har en politifuldmægtig den øverste ledelse af politiet i politikredsen.

Til § 113.

Bestemmelsen affattes således:

Stk. 1. For at kunne ansættes i politiets tjeneste skal de pågældende være uberygtede og vederhæftige.

Stk. 2. Rigspolitichefen, chefen for politiets efterretningstjeneste, politidirektøren, politimestrene, politiinspektørerne og politiadvokaterne skal opfylde de i § 42, stk. 3, fastsatte eksamensbetingelser. Politifuldmægtigene og den, der midlertidig beskikkes som politimester eller til på en politimesters ansvar at udføre hans forretninger, skal have bestået juridisk embedseksamen.

Stk. 3. Som regel kan ingen ansættes som politimester uden i 3 år at have haft ansættelse som politifuldmægtig eller i anden overordnet stilling i politiet. For at kunne beskikkes som politikommissær skal vedkommende som regel have gjort tjeneste gennem alle de forudgående grader.

Stk. 4. Et ved normeringslov fastsat antal polititjenestemænd udtages til at gøre tjeneste i kriminalpolitiet. Kriminalpolitiet har navnlig til opgave at udføre de politiet påhvilende hverv med hensyn til efterforskning og forfølgning af forbrydelser.

Stk. 5. Justitsministeren træffer bestemmelse om politiets uddannelse og om dets uniformering og udrustning.

Til § 114.

Bestemmelsen affattes således:

Stk. 1. Politidirektøren og politimestrene har den selvstændige ledelse af kredsens politi samt ansvaret for udførelsen af det politiet påhvilende arbejde.

Stk. 2. Rigspolitichefen fører tilsyn med politidirektørens og politimestrenes almindelige tilrettelæggelse af politiets arbejde, hvorom der af rigspolitichefen kan gives almindelige bestemmelser.

Stk. 3. I tilfælde, hvor en politiundersøgelse eller anden politimæssig opgave nødvendiggør et samarbejde mellem flere politikredse eller kræver særlige forholdsregler, kan rigspolitichefen efter forhandling med vedkommende politimestre (politidirektøren) træffe de foranstaltninger, som måtte findes påkrævede. Justitsministeren fastsætter de nærmere regler herom.

Stk. 4. For så vidt angår politiets efterretningsvirksomhed, tilkommer de i stk. 2 og stk. 3, 1. pkt., omhandlede beføjelser dog chefen for politiets efterretningstjeneste.

Stk. 5. Justitsministeren kan, hvor en politimæssig opgave er af særegen beskaffenhed, og det findes ønskeligt at træffe særlige bestemmelser med hensyn til dennes løsning, overdrage ledelsen af og ansvaret for gennemførelsen af den pågældende opgave til en særlig dertil udpeget tjenestemand. Om den pågældendes forhold til andre politimyndigheder træffer justitsministeren nærmere bestemmelse.

Stk. 6. Inden for de af denne lov dragne grænser fastsætter justitsministeren regler for politidirektørens og politimestrenes forhold til henholdsvis anklagemyndigheden, rigspolitichefen og chefen for politiets efterretningstjeneste såvel som for disse myndigheders indbyrdes samvirken.

F. t. l. om ændr. i l. om rettens pleje. (Politiets ledelse m. v.).

Til § 115.

I stk. 3 ændres „de i henhold til § 113, stk. 2, til efterforskning og forfølgning af forbrydelser udtagne polititjenestemænd“ til „kriminalpolitiet“, ligesom „over- og

inspektionsbetjentene“ ændres til „overpolitibetjentene“.

§ 2.

Denne lov træder i kraft den 1. juli 1954.

Bemærkninger til lovforslaget.

Den gældende politiordning er fastsat ved lov nr. 166 af 18. maj 1937 om politiets og arrestvæsenets ordning m. v. (retsplejelovens kapitel 11). Ved denne lov gennemførtes en nyordning af politiets forhold, hvorved udøvelsen af al politivirksomhed blev henlagt til et for hele landet fælles politikorps, som indenfor sine rammer optog det ved lov nr. 105 af 13. maj 1911 oprettede statspoliti, det ved lov nr. 263 af 28. juni 1920 oprettede sønderjydske ordenspoliti og de tidligere kommunale politikorps.

Spørgsmålet om, på hvilken måde politiets centrale ledelse mest hensigtsmæssigt kunne tilrettelægges under enhedspolitiordningen, havde forud for dennes gennemførelse været genstand for indgående overvejelser. Som anført i bemærkningerne til lovforslaget (rigsdagstidende 1935—36, tillæg A, spalte 3779—81) havde man navnlig diskuteret, om politiets ledelse burde henlægges direkte under justitsministeriet, eller om politiet burde underlægges en generaldirektør, som stod umiddelbart under justitsministeren. Justitsministeriet fandt dog ingen af de nævnte løsninger af ledelsesspørgsmålet hensigtsmæssig, men stillede forslag om, at den ordning, som i en årrække havde været gældende for ledelsen af statspolitiet, jfr. lov nr. 84 af 31. marts 1928 om politiets ordning m. v., med enkelte ændringer blev overført på den øverste ledelse af rigspolitiet. I overensstemmelse med dette forslag, der gennemførtes uændret ved enhedspolitiloven, blev politiets ledelse delt mellem justitsministeriet og rigspolitichefen.

Følgende opgaver er særlig henlagt til rigspolitichefembedet, jfr. retsplejelovens § 109, stk. 4:

1. Indstillinger om ansættelser og forfremmelser, fordeling og omflytning inden for politikorpsset.
2. Disciplinære sager angående politiets personale, for så vidt disse sager ikke af politimesteren (politidirektøren) afgøres med advarsel, irettesættelse eller bøde på 10 kr. eller derunder.
3. Politiets regnskabsvæsen, derunder dog ikke politikontorenes regnskaber, anskaffelse og forvaltning af politiets udrustning samt tilsyn med dets ejendele.

4. Overtilsyn med politiskolen.
5. Det over hele landet virkende, særlige færdselspolitikorps.
6. Politiets efterretningsvæsen, derunder udgivelse af Danske Politi-Efterretninger, centralrigsregistraturen, centralbureauet for forbyrderes identificering og laboratoriet for foretagelse af tekniske undersøgelser i polititøjemed.
7. Tilrettelæggelse af fremmedtilsynet og gennemførelse af de herhen hørende bestemmelser.

Alle øvrige ledelsesfunktioner varetages af justitsministeriet, herunder navnlig personalesager vedrørende politidirektøren, politimestrene, politifuldmægtigene, politiadvokaterne og kontorpersonalet hos politidirektøren og politimestrene, udarbejdelse af de årlige normerings-, finans- og tillægsbevillingslove og andre love vedrørende politiet, administrationen af politiets bygninger, lokaler og inventar m. v.

Efter at et under forvaltningskommissionen af 1946 nedsat underudvalg vedrørende rigspolitiets forhold i 1947—48 havde foretaget en gennemgang af rigspolitichefembedets afdelinger, blev spørgsmålet om hensigtsmæssigheden af den bestående ordning vedrørende politiets ledelse taget op til overvejelse i forvaltningskommissionen (4. betænkning side 142—152). Kommissionen fastslog, at der i ikke ringe omfang fandt en dobbeltbehandling sted af sager hos rigspolitichefen og i justitsministeriet, og at spaltningen af politiets regnskabsvæsen mellem ministeriet, rigspolitichefembedet, Københavns politi og politimesterembederne vanskeliggjorde en effektiv kontrol fra ministeriets side med politiets økonomiske administration. Endvidere fandt kommissionen, at den bestående nære kontakt mellem rigspolitichefembedet og politiets organisationer indebar en fare for, at de almindelige hensyn til statsforvaltningens økonomi og til fastholdelse af en fælles linie i administrationen af de forskellige tjenestemandgrupperes forhold ikke ville få den plads i rigspolitichefembedets overvejelser, som disse vigtige hensyn kræver.

Et flertal på 13 medlemmer indenfor kommissionen var af den opfattelse, at en rationel og tilfredsstillende løsning af spørgsmålet om politiets ledelse alene kunne opnås ved at samle justitsministeriets og rigspolitichefens funktioner i en fælles styrelse direkte under justitsministeren i form af et departement eller et direktorat (generaldirektorat), hvis chef havde direkte referat til ministeren. Af disse muligheder foretrak flertallet udfra principielle administrative synspunkter direktoratsordningen. Et mindretal (1 medlem) kunne ikke tiltræde flertallets forslag, men fandt i overensstemmelse med de af rigspolitichefen i underudvalget fremførte synspunkter, at de påpegede mangler i det væsentlige ville kunne afhjælpes administrativt indenfor rammerne af den gældende ordning, bl. a. ved udvidelse af rigspolitichefens kompetence.

I overensstemmelse med forvaltningskommissionens indstilling nedsatte justitsministeriet i maj 1950 et sagkyndigt udvalg omfattende repræsentanter for administrationen, anklagemyndigheden og politiets personaleorganisationer med den opgave at overveje mulighederne for gennemførelse af de af forvaltningskommissionens flertal og mindretal skitserede forslag til ændring af politiets øverste ledelse.

Udvalget, der afgav betænkning i marts 1951, fremkom med konkrete forslag om, hvorledes politiets ledelse burde opbygges, såfremt justitsministerens og rigspolitichefens nuværende beføjelser henlagdes til et direktorat eller til justitsministeriet, eller såfremt man bibeholdt den nuværende ordning. Medens samtlige medlemmer udfra almene samfundsmæssige hensyn fandt det uheldigt at samle politiets ledelse i et direktorat, delte udvalgets medlemmer sig med hensyn til de 2 andre løsninger i et flertal på 8 og et mindretal på 4 medlemmer. Flertallet foretrak forslaget om at samle justitsministeriets og rigspolitichefens beføjelser i justitsministeriet, medens mindretallet foretrak forslaget om at bevare den nuværende deling af ledelsen, men med visse udvidelser af rigspolitichefens beføjelser. Med hensyn til motiveringen for de forskellige standpunkter henvises til udvalgets betænkning, side 67—80.

Det må vel erkendes, at det af politiledelsesudvalget udarbejdede forslag til samling af justitsministeriets og rigspolitichefens funktioner i justitsministeriet frembyder visse fordele, men justitsministeriet må dog anse den foreslåede ordning for mindre hensigtsmæssig. Udvalget har mod en direktoratsordning navnlig anført, at politiet bør stå under tilsyn af et af politiet uafhængigt administrativt organ, idet bibeholdelsen af et sådant uafhængigt organ efter udvalgets opfattelse er af meget

stor betydning for bevarelsen af befolkningens tillid til politiet. Denne indvending kan til en vis grad også rettes mod en departementsordning med beskæftigelse af egentligt politipersonale i ministeriet. Endvidere ville ordningens gennemførelse tillægge justitsministeriet visse praktisk politimæssige opgaver, f. eks. ledelsen af udrykningstjenesten, hvis løsning vanskeligt kan forenes med den traditionelle departementale arbejdsform. Da det endelig er muligt at afhjælpe en væsentlig del af ulemperne ved den bestående ordning uden at gennemføre principielle ændringer i denne, har justitsministeriet fundet det betænkeligt at stille forslag om rigspolitichefembedets nedlæggelse.

Efter ministeriets opfattelse vil en forsvarlig løsning af ledelsesspørgsmålet ikke kunne tilvejebringes ved administrative foranstaltninger alene. Der søges derfor ved det foreliggende lovforslag gennemført forskellige ændringer i og tilføjelser til retsplejelovens bestemmelser om politimyndigheden.

Ved de foreslåede ændringer reguleres rigspolitichefembedets fremtidige forhold til justitsministeriet, chefen for politiets efterretningstjeneste, politidirektøren i København og politimestrene under hensyntagen til den siden enhedspolitiorningens gennemførelse stedfundne udvikling og de indvundne erfaringer. Rigspolitichefembudet bevarer sin stilling som en rent administrativ myndighed under justitsministeriet med bestemt afgrænsede beføjelser og — bortset fra fremmedtilsynet — uden udøvende myndighed. Nogle af de opgaver vedrørende politiets administration, der nu henhører under justitsministeriet, foreslås fremtidig varetaget af rigspolitichefen, hvorved en af de med den nuværende ordning forbundne ulemper, nemlig dobbeltbehandling af mindre vigtige sager, søges undgået. Endvidere foreslås regnskabsførelsen vedrørende udgifterne til politikvæsenet, der nu er delt mellem rigspolitichefens og justitsministeriets bogholderi, samlet hos rigspolitichefen, ligesom der foreslås tillagt rigspolitichefen beføjelse til at udøve tilsyn med politidirektørens og politimestrenes almindelige tilrettelæggelse af politiets arbejde. Herved skabes der mulighed for en mere effektiv kontrol med politikredsenes dispositioner af økonomisk rækkevidde. Medens forhandlinger med politiets organisationer, også for så vidt angår spørgsmål af større principiel eller finansiel betydning, hidtil som regel er foregået hos rigspolitichefen, agter justitsministeriet at foranledige, at sådanne forhandlinger fremtidig finder sted i ministeriet. Herved mener man at kunne modvirke den af forvaltningskommissionen påpegede fare for, at der ikke bliver taget fornødent hensyn til statsforvaltningens økonomi og til fastholdelse

af en fælles linie i administrationen af de forskellige tjenestemandsgruppers forhold.

Inden for de ved lovforslaget afstukne rammer agter justitsministeriet administrativt i forholdet mellem rigspolitichefen og politikredsene at bevare disses selvstændighed.

Udover de forslag, der vedrører rigspolitichefembedets forhold, foreslås der gennemført enkelte andre ændringer i retsplejeloven, hvorom henvises til den følgende gennemgang af lovforslagets enkelte paragraffer. Enkelte af disse ændringsforslag er en følge af, at politiets efterretningsmæssige opgaver er henlagt under en selvstændig leder, der benævnes „chefen for politiets efterretningstjeneste“. En del af ændringerne er rent redaktionelle, idet man har fundet det bejligt at gennemføre en mere hensigtsmæssig systematik indenfor retsplejelovens kapitel 11. I den nu foreslåede udformning indeholder kapitlet indledningsvis i §§ 108 og 109 en omtale af politiets opgaver, ledelse og personalegrupper. Derefter følger i § 110 bestemmelserne om de til rigspolitichefen henlagte opgaver. §§ 111 og 112 indeholder reglerne om politikredsene og disses ledelse, medens bestemmelserne om de uddannelsesmæssige og andre betingelser, der er en forudsætning for ansættelse i politiet, er samlet i § 113. De øvrige paragraffer i kapitlet berøres ikke af ændringerne i systematikken.

Om ændringsforslagene til de enkelte paragraffer i retsplejeloven bemærkes følgende:

Til § 108.

Bestemmelsen i paragraffens 1. stk. er enslydende med den gældende retsplejelovs § 113, stk. 1. Bestemmelsen angiver ikke udtømmende politiets nuværende opgaver, og der har i praksis været en tilbøjelighed til at tillægge politiet andre opgaver end de i retsplejeloven omhandlede egentlige politimæssige funktioner. Der foreslås derfor i paragraffens stk. 2 optaget en ny bestemmelse, hvorefter der kun med justitsministerens samtykke kan pålægges politiet andre opgaver end de i stk. 1 nævnte. Justitsministeriet agter ved udøvelsen af denne beføjelse at påse, at politiets personale ikke anvendes til gennemførelse af foranstaltninger, der lige så godt eller bedre kan varetages af andre offentlige myndigheder.

Til § 109.

Den ændrede affattelse af denne paragraf skyldes overvejende de ovenfor omtalte redaktionelle hensyn.

Stk. 1 har samme indhold som den gældende retsplejelovs § 109, stk. 1, bortset fra, at chefen for poli-

tiets efterretningstjeneste nu er optaget i bestemmelsen.

I stk. 2 er i forenklet form optaget de nugældende bestemmelser i retsplejelovens §§ 109, stk. 5, og 110, stk. 2, 1. pkt. Man har endvidere fundet det naturligt, at ikke blot chefen for politiets efterretningstjeneste, men også politimestrene nævnes ved siden af rigspolitichefen og politidirektøren i den omhandlede sammenhæng, og at også vicepolitinspektører og politifuldmægtige omtales i bestemmelsen. Stillingen som vicepolitichef, der vil blive foreslået nedlagt, og stillingen som chef for statens politiskole, der ved ledighed vil blive søgt omdannet til en stilling som politinspektør, er ikke optaget i bestemmelsen.

Stk. 3 har samme indhold som de gældende bestemmelser i § 109, stk. 2 og 3.

Stk. 4 svarer til bestemmelserne i retsplejelovens §§ 109, stk. 6, og 110, stk. 4. Medens disse bestemmelser kun omfatter kontorpersonale, bude, staldbetjente, arbejdsmænd m. v. hos rigspolitichefen og politidirektøren, omfatter den foreslåede bestemmelse tillige det tilsvarende personale ved de øvrige embeder under politikredsen, herunder navnlig det ved politimesterembederne beskæftigede kontorpersonale, der siden 1946 for størstedelens vedkommende er ansat i tjenestemandstillinger.

Til § 110.

Bestemmelserne om rigspolitichefens beføjelser har samme indhold som den gældende § 109, stk. 4, bortset fra følgende ændringer og tilføjelser:

Bestemmelsen i nr. 2 svarer til den gældende retsplejelovs § 109, stk. 4, nr. 2, idet man dog foreslår, dels at politimestrenes beføjelse til at ikende bøder udvides til at angå bøder indtil 25 kr., jfr. dog tjenestemandsløven § 18, 2. pkt., dels — i overensstemmelse med politiledelsesudvalgets indstilling (udvalgets betænkning side 43) — at rigspolitichefens kompetence til at afgøre disciplinære sager i forhold til gældende praksis udvides til at omfatte alle tilfælde, hvor disse sager afgøres med bøde.

Bestemmelserne i nr. 3 og 4 erstatter den gældende retsplejelovs § 109, stk. 4, nr. 3. Man har under overvejelse at gennemføre en standardisering af politiets kontorinventar og i forbindelse hermed at centralisere anskaffelsen af sådanne effekter. Også med hensyn til andre anskaffelser, der afholdes af politiets kontorholdskonto, kan det være praktisk at gennemføre ensartede retningslinier, eventuelt fællesindkøb. Man finder det derfor hensigtsmæssigt, at det overdrages til rigspolitichefen at varetage anskaffelsen og forvalt-

ningen — ikke blot som hidtil af politiets udrustning — men også af dets kontorhold. Herved vil justitsministeriet blive aflastet for et antal mindre vigtige sager. Administrationen af de af politiet lejede lokaler forbliver dog i ministeriet. Vigtigere sager iøvrigt, f. eks. om fastsættelse af almindelige retningslinier for møblering m. v. af politiets lokaler og om anskaffelse af større mængder inventar, der medfører overskridelse af de ordinære bevillinger, må naturligvis som hidtil forelægges ministeriet. Ved den i nr. 4 foreslåede bestemmelse pålægger man rigspolitichefen på justitsministeriets og egne vegne bl. a. på grundlag af de af politidirektøren og politimestrene udfærdigede regnskabsoversigter at føre regnskabet vedrørende alle udgifter til politivæsenet, hvorved man imødekommer forvaltningskommissionens henstilling om en samlet regnskabsførelse, der muliggør en mere effektiv kontrol med politiets økonomiske administration.

Bestemmelsen i nr. 5 erstatter bestemmelserne i retsplejelovens § 109, stk. 4, nr. 4—6. For tiden henhører følgende politiafdelinger under rigspolitichefen: Rigsregistraturen, centralbureauet for identifikation, de tekniske afdelinger, kriminalpolitiets rejseafdeling, eftersøgningsafdelingen, ordenspolitiets udrykningstjeneste, det over hele landet virkende særlige færdselspolitikorps samt politiskolen. Det følger af den nu foreslåede affattelse, at politiafdelinger, der fremtidig måtte blive oprettet uden tilknytning til en bestemt politikreds, vil blive henlagt under rigspolitichefen.

Bestemmelsen i nr. 6 er enslydende med den gældende § 109, stk. 4, nr. 7.

Til § 111.

Stk. 1 er enslydende med bestemmelsen i retsplejelovens § 108, stk. 1. Den nugældende regel i retsplejelovens § 108, stk. 2, hvorefter justitsministeren kan afgøre, om og i hvilket omfang de i politikredsene oprettede kontorafdelinger skal bibeholdes, foreslås ikke genoptaget, da bestemmelsen, der ikke har haft større praktisk betydning, kun er et udslag af justitsministerens almindelige administrative beføjelser som politiets øverste foresatte, jfr. forslaget og den gældende retsplejelovs § 109, stk. 1.

I stk. 2 er optaget de nugældende bestemmelser i retsplejelovens §§ 110, stk. 1, og 111, stk. 1. Ifølge den foreslåede affattelse omfatter pligten til at have bopæl i politikredsens også politidirektøren i København, hvilket ikke er tilfældet i henhold til retsplejelovens § 111, stk. 1. I tilfælde, hvor indehaveren af denne stilling har eller ønsker at tage bopæl i det københavnske forstadsområde, kan det dog for-

ventes, at justitsministeriet vil give den dertil fornødne tilladelse.

Stk. 3 har samme indhold som bestemmelsen i retsplejelovens § 111, stk. 4.

Til § 112.

1. pkt. i stk. 1 er en sammenarbejdning af de nugældende bestemmelser i retsplejelovens § 110, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3. Regelen i 2. pkt. er ny.

Stk. 2 svarer i forenklet form til de nugældende bestemmelser i retsplejelovens § 111, stk. 2 og 3.

Bestemmelsen i retsplejelovens § 111, stk. 5, hvorefter amtet kan meddele beskikkelse til midlertidigt i politimesterens forfald at udføre dennes forretninger, foreslås ophævet. Konstitution som politimester vil herefter i alle tilfælde, hvor det er nødvendigt at meddele sådan beskikkelse, blive meddelt af justitsministeriet.

Til § 113.

Bestemmelserne i stk. 1—3 svarer til de nugældende regler i retsplejelovens § 112, stk. 1—3, dog at vicepolitichefen er udgået i stk. 2, og chefen for politiets efterretningstjeneste optaget blandt de i dette stk. nævnte juridisk uddannede tjenestemænd.

Stk. 4 svarer til retsplejelovens § 113, stk. 2. Man har slettet den nugældende bestemmelse angående polititjenestemænd i civile afdelinger, da denne bestemmelse alene hører hjemme i normeringsloven.

Stk. 5 erstatter de regler, der nu findes i § 112, stk. 4 og 5, § 113, stk. 2 delvis samt § 113, stk. 3. Den nugældende regel i § 112, stk. 4, 1. pkt., hvorefter politibetjente ved deres ansættelse skal være over 25 år og som regel ikke må være over 35 år, foreslås udeladt, da der ikke er tilstrækkelig begrundelse for at opretholde særlige, fra tjenestemandens almindelige regler afvigende aldersgrænser for politibetjente.

Til § 114.

Stk. 1 har samme indhold som bestemmelsen i retsplejelovens § 114, stk. 1, 1. pkt.

Stk. 2 erstatter retsplejelovens § 114, stk. 1, 2. pkt., der er ændret i overensstemmelse med det i indledningen anførte, således at rigspolitichefens beføjelse til at føre tilsyn med den almindelige tilrettelæggelse af politiets arbejde i samtlige politikredse understreges.

Stk. 3 svarer til regelen i retsplejelovens § 114, stk. 2, idet man dog har fundet det rimeligt, at politidirektøren i København ligestilles med politimestrene i den omhandlede henseende.

I stk. 4 er optaget en bestemmelse om de beføjelser, der er tillagt chefen for politiets efterretnings-tjeneste.

Stk. 5 og 6 svarer til reglerne i retsplejelovens § 114, stk. 3 og 4. Man har dog fundet det ønskeligt, at der åbnes mulighed for, at også tjenestemænd udenfor politiet kan beskikkes til at varetage de i stk. 5 omhandlede opgaver. I stk.

6 er politidirektøren og chefen for politiets efterretningstjeneste medtaget.

Til § 115.

De foreslåede ændringer i paragraffens stk. 3 skyldes alene de siden enhedspolitilovens ikrafttræden stedfundne ændringer med hensyn til visse stillingsbetegnelser.